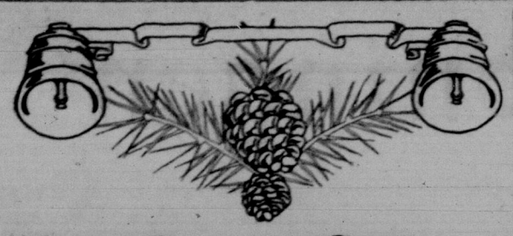

Grenljusets Saga.

Nu brinna ljusets trenne hvita lågor,
när huset är försänkt i julnattsdvala,
men mormor sitter kvar med tusen frågor
i ögat, medan ljusets lågor tala.

Så andaktsfull hon hör dess tysta saga,
som om en ängel ur de blåa höjder
i julenatten stigit ner att jaga
hvar skugga ifrån jordelifvets röjder.

I mödans timmar blef hon krökt af åren,
som ständigt rastlöst undan sågos ila
och tiden gick och ingen märkte spåren
den lämnat i en strid förutan hvila.

Så gick det uti långa, långa tider,
att gamla mormor af de sina glömdes
och ingen varsnade de tysta strider,
som bakom hennes blida panna gömdes.

Men ljuset talar om det underbara,
att efter lifvets många bittra öden
man bäras skall till himlens stjärneskara
och skina klarare än aftonglöden.

Så minns hon dem som åldertyngda dogo:
de somnat in med frid i ögonljuset
och munnarna som barnamunnar logo,
när gåfvor räckas dem i glädjebruset.

Då ler den gamla. Trötta ögat glimmar
vid återsynets jubel hos de kära,
och i den helga julenattens timmar
har mormor varit himlens fröjder nära.

Viktor Myrén.

Vid Aftonpipan

LUTFISK OCH ANNAN "JULFRÖJD"

Eftersom det nu lider mot julen borde vi kanske gå ut ur löpgrafven och i stället sysselsätta oss med en liten julhistoria. En sådan rinner mig just nu i hågen och skulle kanske kunna vara lämplig, eftersom den innehåller ett sannt fosterländskt element — nämligen lutfisk — och berör tidens stora fråga — den om supen — samt äfven är i viss grad moralisk, fast inte pinsamt moraliserande.

Herrskapet Peelquist var den enda svenska i apartmentbygnaden. Det var en tanke — mrs Peelquists. Hon ville nämligen inte att grannarne skulle förstå, hvad de talade sinsemellan. Mrs Peelquist brukade nämligen ibland tala ganska högt till Peelquist. Han var visserligen inte döf, men han hade den ovanan att emellanåt slå döförat till för sanningen. Mrs Peelquist yttrade nämligen "ingenting annat än det som var sant", om man får tro hennes egen uppgift. Men hon ville inte att hvem som hälst skulle få veta sanningen. Den var endast för Peelquist. Och det är ju som det bör vara, när det finns uppriktighet mellan äkta makar — ehuru det härvidlag måste vidgås, att Peelquist ej var lika uppriktig och sanningskär gentemot sin hustru som hon mot honom. Det finns anledning förmoda att han inte tordes säga henne sanningen, äfven om han skulle ha velat det.

När mrs Peelquist sa' sanningen till Peelquist, använde hon alltid svenska språket, ehuru hon var fullt hemmastadd i engelska. Detta hade till följd att Peelquist knappast älskade sitt modersmål så mycket som han bort och att han hälst önskade att hans ömt älskade maka talade engelska, som hon alltid gjorde, när de ej voro på tu man hand.

Nu torde det vara tydligt att det åtminstone ej var af någon sorts osvenskhet som Peelquist bodde i en osvensk omgifning.

Den sista skymten af dylika misstankar bör för öfrigt försvinna, när man får veta att de hade lutfisk och gröt på julafton.

Däraf njöto de inte "tvemännings". Det skulle vara riktigt trefligt — och fridfullt — den kvällen och fördenskull hade de inbjudit några vänner och bekanta. Alla dessa voro landsmän eller landsmaninnor. Det är inte värdt att bjuda några andra på lutfisk och gröt.

Emellertid ville mrs Peelquist visa sin goda vilja och vänlighet mot grannfrun till vänster, mrs Jones, dels för att lägga i dagen det rätta julsinnet och utplåna de sista spåren af den lilla obehagligheten från en tidigare tvättdagskonflikt, dels med afsikt att förarga grannfrun till höger, mrs Finnegan, med hvilken hon för tillfället befann sig på spänd fot. Följaktligen reserverades en portion lutfisk åt mrs Jones.

Det var för öfrigt brukligt grannfruarne emellan att ge hvarandra smakbitar, när det fanns någon särskild anledning och den diplomatiska förbindelsen ej var afbruten.

Det kunde då hända — ja, det hade faktiskt kommit i dagen genom oförsiktighet — att den förädlade gudsgåfvan, som mottagits med så mycket leende och så många uttryck af tacksamhet, hamnat i afskrädestunnan, åtföljd af ett eller annat af följande yttranden:

— Hvem vet om inte den där svenska kannibalen vill förgifta mig? Hon är i stånd till hvad som hälst.

— Hvem kan våga äta hvad den lortiga irländarekäringen rör ihop? Man kan inte veta, hvad smörja man får i sig.

Man skall inte sätta lif och hälsa på spel bara för att göra folk till lags.

Detta och mycket mer — men i all tysthet.

Mrs Jones, som var född och uppfostrad i sydstaterna, var lika obekant med lutfisken, som mrs Peelquist med opossum eller pungråttor. Men på samma gång som hon ej kunde dölja sin förundran öfver den besynnerliga anrättning, som den senare kom och bjöd henne köksvägen, aktade hon sig för att göra den förnärmande, hvilket mrs Finnegan knappast skulle ha lyckats. Hon var nämligen mindre hänsynsfull på grund af en lägre bildningsgrad.

Upplysningsvis meddelade mrs Peelquist att det var en svensk julrätt, liksom kalkon var en amerikansk. Och mrs Jones, som var ung och oerfaren och ej sett mycket af världen utom Georgia, innan hon kom till Chicago, tackade med all sin vackra sydstatsvänlighet och sa':

— Så intressant! Det ser så smakligt ut. Och det luktar (ooo!)) så aptitligt. Hvad var det ni kallade det, kära mrs Peelquist?

— Lutfisk, säga vi.

— Ooh! Lootfish! Det skall jag försöka komma ihåg. Ni måste ge mig recept på det, lilla mrs Peelquist, för jag vill laga sådant åt Dickey. Tu-usen tack, snälla mrs Peelquist!

Mrs Jones intresserade sig rysligt mycket för matlagning, hvari hon nu som jungfru gjorde sina allra första lärospån, och det var hennes stora glädje att kunna bjuda Dickey — mr Jones vill säga — på nya kulinariska konstverk, serverade på porslin, som hon själf målat.

Om Dickey velat vara uppriktig, skulle han ha medgifvit att han tyckte mycket bättre om hennes målning än hennes rätter på porslinet. Men han var nygift. Dessutom var han infödd amerikan, utan bindestreck, och en sådan vet i allmänhet, hur han skall bära sig åt som gift karl. Detta var en af de sanningar som mrs Peelquist brukade anförtro sin man på svenska och som hon inte ville att någon annan skulle uppfatta.

Som mrs Jones hade ungdom på sin sida och dessutom varit en smula atlet i skolären, fanns det möjlighet för honom att hålla ut, tills de fingo råd att ha tjänstflicka. Dock såg han redan ganska medtagen ut, så det var inte alldeles säkert. Hans fru fortfor med sina öfningar i matlagning. Och en liten hjälp från en så rutinerad husmor som mrs Peelquist — hvilken efter hvad hon själf sa' viste hvad en karl skulle ha och hur mycket han tålde — var naturligtvis alltid välkommen.

Lutfisken skulle hon gömma, tills Dickey kom hem. Stackars Dickey! Han måste arbeta till mycket sent på julafton, ty han var anställd i en departementbutik.

Med en silfversked ur bröllopspresenterna petade hon lös en liten bit af fisken och smakade på den. Men i nästa ögonblick spottade hon ut smulan igen, stack in skeden i portionen och satte bort den, afvaktande mr Jones.

I stället åt hon ett par chokladbonbons.

Under tiden firades julafton på svenskt vis hos Peelquists. Det var högtidligt utan att vara stelt och trefligt utan att vara anstöligt. Man var inte särdeles högljudd, när man talade svenska och engelska om hvartannat — inte på långt nära så mycket som då mrs Peelquist talade svenska till Peelquist på tu man hand. Men när ett halft dussin personer samtala på en gång, så nog hörs det alltid, äfven om ord ej kunna tydligt uppfattas och ännu mindre meningar.

Men därför hade inte mrs Finnegan behöft göra så grymma grimaser, där hon satt ensam på en stol nära dörren på julafton. Det kunde ha varit irriterande för henne, om hon gått till sängs och velat sofva, men nu ville hon tvärtom hålla sig vaken, till dess Finnegan kom hem, om det dröjde aldrig så länge. Hon hade en öfverraskning i beredskap åt honom. "Julklapp" kunde man kalla det, om man inte var alltför noga med ordets betydelse.

Det var på den ena sidan om den sanna julglädjen hos Peelquists. På den andra var det till en stor del likadant. Där väntade mrs Jones på sin Dickey med lutfisken.

Om en människa med säkerhet visste, hvad som väntade henne skulle hon många gånger ta' en omväg eller stanna där hon är. Aningar kunna förstås uppstå, men att låta sig ledas af dem, stöter på skrock och vidskepelse. Ett par gånger under aftonens lopp erfor Finnegan aningar, där han befann sig i ett större sällskap i Tumultys "place". Han hade varit ute förr, hade Finnegan. Men aldrig förrän nu hade han vunnit en kalkon vid den sedvanliga lottdragningen. Det fanns således någonting att förjaga de hemska aningarne med, när de uppstodo.

Det var också en anskrämlig fågel — mera liknande ett illa afkokt benrangel af en strutsunge än någonting annat. Men Finnegan var mycket stolt öfver sin lycka. Och i glädjen öfver att ha fått en julkalkon "alldeles för intet", som det upprepade gånger inprändades hos honom, bjöd han öfver lag, till dess utgifterna betydligt öfverstego hvad ett par, tre kalkoner skulle ha kostat.

Hvad Jones beträffade, så hade han alls inte ondt af några aningar. Han befann sig i ett lyckligt tillstånd af fullkomlig medvetslöshet i en skinnsoffa på samma ställe. Han hade nämligen råkat Finnegan och efter att ha växlat julönskningar hade de gått in tillsammans till Tumultys för att mjuka upp grannsämjan och dricka hvarandra till för en god och glad jul. Jones tålde emellertid inte mycket — dålig mage, reflekterade Finnegan — och försjönk snart i nirvana.

Finnegan, aftonens lejon, den store kalkonvinnaren, lofvade emellertid se till att han kom hem ordentligt.

— Vi bo vägg i vägg med bara en svensk emellan oss, förklarade han med ett upprepande, som stod i ett visst samband med antalet gånger som "de sattes upp".

Omsider åkte Finnegan och Jones — för att nu inte glömma kalkonen — hem i en taxicab.

Det hör till historien att mrs Jones tröttnat på att sitta och vänta på Dickey och gått ut att möta honom, men på vägen tittat in i en biografteater och glömt sig kvar där. Så när Jones, med tillhjälp af Finnegan och chauffören, kom hem, fanns det ingen hemma. Men Jones hade nyckel. Han anförtrodde Finnegan att han var den i västfickan. Så man tog den, öppnade, tände ljus och placerade Jones i en stol vid ett bord, som stod dukadt och lämnade hönom med känslan af väl utförd plikt.

Det må ha varit till en belöning därför som Finnegan, då han, försiktig som en inbrottstjuf, smög sig in i sin egen lägenhet, fann mrs Finnegan djupt insomnad och högt snarkande på stolen och ej vaknade förrän han fått eldgaffeln bredvid henne aflägsnad, sig själf afklädd och dörren till sin privata sängkammare låst från insidan.

Och när hon slutligen vaknade — hon väcktes plötsligt af hjärtslitande skrik och ett fasligt spring — fick hon sin uppmärksamhet upptagen af helt annat än Finnegan.

När mrs Jones kom hem, fann hon till sin fasa Jones sitta, eller rättare ligga nedsjunken i en stol med benen sträckta långt ut ifrån sig och armarne rakt nedhängande, till utseendet liflös. Att han dock inte var alldeles liflös, förvissade hon sig om genom att rycka honom vildt, då han sakta öppnade ögonen och slöt dem igen, hvarpå han lät höra oartikulerade ljud. Men tydligen var han i själatåget. Förtviflade rop tillkallade mrs Finnegan och andra i huset, bland dem mrs Peelquist och några af hennes julgäster.

En hastig undersökning, sedan Jones blifvit buren i säng af ett par starka karlar, braktes i dagen att han ätit af en rätt, som stod på bordet och som mrs Jones täckt öfver med en tallrik, innan hon gått ut. Tallriken var aflyftad, knif och gaffel hade användts och lågo kastade rakt i maten, där en silfversked också befann sig. Slarfvor af en besynnerlig rätt lågo kringsprättade på duken. Mrs Finnegon såg skarpt på denna anrättning, höll så upp skeden, sedan knifven och slutligen gaffeln. Silfret hade changerat förskräckligt. Utan att säga ett ord höll mrs Finnegan upp skeden, vände sig till de kringstående och såg på dem med stora, allvarliga ögon.

Nu förstod man. Det var gift!

Med fasans magnetism drogos alla till bordet och tittade på tallriken, nyfiket och på samma gång försiktigt.

"Hvad är det för något? var det någon som frågade.

Mrs Peelquist visste hvad det var. Hon stirrade stelt framför sig och blef blek som ett lik.

Det var ju lutfisken!

Det blef nu telefoneradt till läkare, ambulans, polis — allt i hysterisk brådska. Det var mrs Finnegan som först af alla tänkte på polisen och drog försorg om att den blef underrättad. Under tiden blef mrs Peelquist formligen anklagad för giftmordsförsök — kanske mord.

Ingen af de närvarande, som kände till lutfiskens kemiska egenskaper — och af dem fanns det några stycken — blefvo hörda, om de också kommo sig för att förklara. För resten var Jones så sjuk att det var fråga om lifvet, det kunde ju hvar och en se.

Man kan rysa vid tanken på hvad som kunde ha händt, om saken kommit för rätta och vår landsmaninna stått anklagad för hvad hon misstänktes ha gjort. Det fanns tillräckligt med "circumstantial evidence". Man har hängt folk för mindre. Emellertid utröntes det vid preliminär polisundersökning på stället att den misstänkta rätten ej var förgiftad men också att "endast skandinaver kunna äta sådant". Och husläkaren, som tillsammans med ambulansläkaren närmare undersökt Jones, tillkännagaf, efter att ha blinkat med ena ögat åt sin kollega, så diskret som möjligt att det endast var ett tillfälligt illamående som berodde på öfveransträngning.

Man undrade sedan inne hos Peelquists, hur lite' lutfisk kunnat ha en sådan verkan på Jones.

— Jo, se det kommer sig säkert af att han inte tagit supen på fisken, menade Peelquist och uppmanade sina manliga gäster att försäkra sig mot en dylik händelse.

Men däri misskände man Jones. Det var, som vi veta, just hvad han gjort.

Mättligt är emellertid bäst och med en påminnelse därom, hvilken kan vara behöflig ännu någon tid, innan det allmänna förbudet kommer, tillönskas hvar och en

TREFLIG JUL!

Cornelius Corncob.

Kultur-uppgifter.

Af **Rudolf Einhardt.**

(Forts. och slut.)

För någon tid sedan hade jag besök af en engelsk dam med sin man — trakten häromkring är hufvudsakligen koloniserad af engelsktalande folk. "Jag vet inte hur det kommer sig", sade hon, "men jag har alltid funnit en viss tjusningskraft i ert sodshack, mr Einhardt" — hr Einhardt bor nämligen i "sodshack" och kör stutar. — "Jag tackar Er för den vänliga komplimangen, fru X; om Ni verkligen funnit en tjusningskraft i mitt "sodshack", så kan det endast bero på, att det har en karaktär, en verkligt svensk prägel". Mitt "sodshack" hyser intet krimskrams, inga "Compliments" från John Smith, General Merchant, eller Massey-Harris, manufacturers of Agricultural Implements. Ej häller finnas polerade möbler från Timothy Eaton, hvilka tydligen icke passade till sin omgifning. Det är enklare och svenskare än så. Väggarna äro rappade och hvitmålade, taket består af skalade poppelpålar och bräder, täckta med tjärpapper och torf, möblerna äro "hemmagjorda" och fortfarande i naturlig färg. Väggprydnaderna utgöras af Bruno Liljefors råfvar, ugglor och örnar, Carl Larsons ljusa färger och Zorns oförlikneliga allmogejäntor.

Jag skall nu endast påpeka ännu ett område af de många, på hvilket ett målmedvetet upplysningsarbete skulle komma att bära rik frukt för vår svenska kultur. Detta rör bygnadsstilen i våra farmbygnader. Jag skall endast förutskicka den anmärkningen, att hvad jag ämnar säga icke får tagas som en kritik af s. k. temporära byggen, uppförda under "homesteadåren". Det gäller mera permanenta hus, som vi uppföra, då vi anse oss ha kommit långt nog i ekonomiskt hänseende, att vi ha råd därtill.

Den, som rest aldrig så litet omkring här i västern på båda sidor om den internationella gränslinjen, har säkerligen icke kunnat undgå att märka den plan- och karaktärslösa stil och det kaotiska virrvarr, som i allmänhet utmärker våra farmbygnader. Nära nog alla slags stilar och färger förekomma, och alla äro de i regeln helt och hållet opassande för sina omgifningar och naturen i det land, hvars kulturella fästen, de äro ägnade att vara. Man behöfver visst icke vara någon särskild smakkännare för att se, att italienska villor och engelska "cottages" äro helt och hållet malplacerade, då vi finna dem som farmhus på våra ändlösa prärier. De göra intryck af att hafva blifvit nedsläppta af ett förbifarande luftskepp i stället för att hafva rests som ett passande hem för de vidsträckta fältens odlare. En bondes hem bör vara enkelt och solidt, ljust och rent och ärligt. Det borde återspegla själen af en sann odalman, i hvilken intet svek är. Vinklar och vrår och "baywindows" kunna kämpa om sitt berättigande i det soliga Italiens bergsbygder, kanske också vid någon trång engelsk "block", men här i västern förefalla de icke vara infattade i sitt rätta landskap. Hvad som gäller om stilen, har också sin giltighet beträffande färgen. Hvitt, som är allmännast förekommande, kan nog vara vackert så länge grönskan varar, men denna period sträcker sig vanligen endast öfver tre månader. Så fort gräset och sådan börja gulna, och framför allt när snön börjar falla, gör ett hvitt eller ljusfärgadt boningshus ett kallt och frånbjudande intryck. Det är då endast en färg, som kan upplifva landskapet och hemmet, och det är den varma svenska rödfärgen. I ett land som västra Canada skulle vi både i byggnadsstil och färg lägga an på att få något, som tilltalade äfven under höst och vinter. Det är icke förståndigt att bygga ett hus, som har ett visst behag för tre månader på året, men som under de nio månaderna alltjämt erinrar en om, att det vore bättre att emigrera till Californien. Om svenskarne i Amerika, och särskildt i Canada ville lägga detta på hjärtat, så skulle de snart komma underfund med, att deras gamla fädernebygder förmådde uppvisa en allmogsarkitektur, som med fördel skulle kunna inympas på canadensisk jord. De skulle därigenom icke blott själfva känna sig betydligt mera tillfredsställda med sina omgifningar, utan också snart locka andra nationaliteter att adoptera en bygnadsstil, som säkerligen bättre än någon annan kunde försvara sin plats på Canadas ändlösa snövidder.

Jag har nu framhållit ett par områden, hvarpå vi skulle kunna nedlägga ett mycket löftesrikt arbete i vår kulturs jänst, på samma gång som vi komma att göra vår egen tillvaro mycket ljusare och drägligare. För att frambringa några positiva resultat fordras emellertid ett målmedvetet och systematiskt upplysningsarbete. Det är icke nog att hafva ärft en värdefull sak. Man måste också vara medveten om dess värde. En oslipad diamant har ofta blifvit bortbytt för billiga glaspärlor. Vi svenskar begå allt för ofta detta fel. Vi kasta allt för obetänksamt bort fäderneärfda värden för att tillägna oss en ytlig och billig polityr. Följden af ett dylikt handlingssätt är icke blott, att vi i längden komma att känna oss fattigare och mindre tillfredsställda; vi förlora också väsentligt af den aktning, som andra nationer alltid hysa för ett folk, som förmår bära sitt hufvud högt i medvetandet af det oförgängliga och hållbara i sina nedärfda traditioner.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

EN NY LÄNK.

En ungdomsloge af I.O.G.T. bildades i Dubuc, Sask., söndagen den 28 november. I logen ingingo 26 yngre och 13 äldre medlemmar.

Tjänstemännen äro:

T.—Arthur Rosen.
V.T.—George Freed.
S.—Margareta Ekstrand.
U.—Gustaf Hedström.
Skm.—Alfred Ekeberg.
M.—Ruth Freed
B.M.—Mary Clauson.
K.—Hildur Freed.
I.V.—Kerstin Rosén.
Y.V.—Carl Hedström.
B.S.—Viktor Wiklund.

I verkställande komitén valdes Oscar Freed, Axel J. Carlson, O. J. Englund och John Hedström.

Den nya ungdomslogen, hvars namn är "Freja", har till intendent Oscar Freed, Dubuc, Sask.

TILL DENNA AFDELNINGS LÄSARE!

Tiden går, och nu har åter ett år svunnit hädan. Ett år i många afseenden händelserikt, icke minst ur nykterhetsrörelsens synpunkt. Öfver hela världen har nykterhetssaken skördat nya lagrar och upprepade gånger bevisat sitt berättigande.

Öfver Canada har en "nykterhetsvåg" dragit fram. Alberta har med stor majoritet antagit en förbudslag, som träder i kraft nästa år; Saskatchewan har skarpt kringskurit rusdryckshandteringens rättigheter och Manitobas nykterhetsfolk hafva drifvit situationen därhän, att en förbudslag kommer att framläggas till omröstning nästa mars. I British Columbia pågår en kraftig nykterhetsagitation — denna provins har ännu icke uppnått de primära stadierna i rusdryckslagstiftning. Ontario kommer att i större utsträckning draga fördel af sin "Local Option" lag. New Foundland har med eftertryck förbjudit all rusdryckshandel i de delar som förut varit våta. Öfver hufvud taget kan man tryggt säga att situationen i Canada är tillfredsställande och detta synes äfven af den nervositet, som betecknar rusdrycksintressenas agitation i Manitoba, som redan tagit sin början i pressens annonsspalter.

Denna afdelning har under året sträfvat att i ringa mån framhålla nykterhetsverksamheten, dels genom meddelanden från andra orter och länder och dels medels originalartiklar från olika pennor, behandlande nykterhetsfrågan ur alla dess synpunkter. Jag är medveten om, att dessa spalter icke varit så innehållsrika och värdefulla för vår sak som de bort, men det är att hoppas att de i någon mån lyckats fylla det behof de äro afsedda för.

Jag vill här passa tillfället att i sakens intresse frambringa mitt hjärtliga tack till alla dem, som på ett eller annat sätt bidragit att fylla dessa spalter samt en önskan att de under kommande år måtte fortsätta.

Åter känner jag mig nödsakad att uppmana till ett mera allmänt understöd för denna afdelning. Endast med insändares hjälp kan den uppnå sitt fulla värde.

Under den stundande valkampanjen behöfvas isynnerhet skarpt agitatoriska artiklar, pålitliga och belysande uppgifter, siffror, m. m. hvarmed vi kunna bemöta krogligans lögner.

Till sist skall jag till tidningens läsekrets och denna afdelnings gynnare isynnerhet uttrycka en hjärtlig önskan om EN GOD JUL!

O. L. Holmgren.

FRÅN PORT ARTHUR OCH FORT WILLIAM.

Den tredje nästkommande januari kommer att blifva en afgörande dag i dessa städers historia. Då skall afgöras huruvida "Local option by-law" skall antagas eller icke. Effektiva arbetskrafter å båda sidor ha sedan en tid tillbaka varit i rörelse; deras arbeten ha dock mera i tysthet försiggått, men att döma af deras uttalanden och allmänna folkopinionen torde krogarnes glansdagar snart vara i sitt nedgående. Det har visat sig att omkring nittio procent är för Local Option lagen, och som kändt fordras blott sextio för dess antagande. Om vårt skandinaviska folk är det glädjande kunna säga, att det ser ut som om krogen för dem förlorat sitt värde. Man kan naturligtvis ej medräkna dem som tager sitt lefvebröd från denna omoraliska affär; dem oräknade tycks vårt skandianviska folk i dessa städer kommit till den ståndpunkten att de förstått att uppskatta människovärdet högre än den omtalade vinsten detta system påstås medföra. Frågan är från alla synpunkter sedd ställd under hela andra förhållanden än den var under föregående valkamp. Alla kyrkor, och för ädla syften arbetande organisationer, hafva sammanslutit sig och med effektivt arbete deltaga i valkampanjen för åstadkommande af ett från krogar befriadt samhälle. I Port Arthur ha dessutom tidningspressen redan tänkt sig in i kommande eventualiteter och omdöpt sig till vår stora öfverraskning till verkliga nykterhetskämpar. Blott tidningarnas åtgöran den torde vara borgen för att krogbandteringens uppehållare äro komna på den ståndpunkten att från deras sida kunna tidningarna ej längre vänta sitt underhåll och finner därföre lämpligaste att redan i tid vinna andras förtroende för bibehållande af sin existens. Att krogarne göra sitt bästa att tillintetgöra nykterhetsvännernas sträfvanden är ju naturligt. Ett af de mest effektiva medel synes vara att söka öfverbevisa den komerciella befolkningen om krogens betydelse för deras affärers framgång liksom att påstå att det fordras att göra en man halftokig i dessa dagar innan man kan förmå honom att skiljas från sina hårdt förvärfvade slantar. Dessa två städers förhållanden till hvarandra har äfven varit en räddningsplanka under tider som flytt för krogintressenterna. Den ena staden under local option och den andra under licensesystemet vore naturligtvis ingen önskvärd sträfvan men varande självständiga städer med hvar sitt styrelsesätt hafva ju hvar och en sina åtgöranden att ansvara för. Att min granne super fritager ej mig från ansvar, om jag gör sammaledes. Men det är kanhända onödigt att nämna ansvar i samband med krogrörelsen; för dem gäller det att komma i tillfälle att erhålla dollarn och detta begär har nog för länge sedan dödat ansvarskänslan. Sedd från ren affärssynpunkt skulle t. ex. Port Arthur förlora 3,694 dollars och 40 cents årligen, som nu kommer staden till del genom licenser. Tagande i betraktande den årliga summa som samtidigt går från befolkningen i krogarens fickor, utgör detta öfver 350 tusen dollars. Om Fort William fort sätter under license och en del af dessa pängar skulle öfvergå till denna stad, så kan man vara förvissad om att dessa pänningar med dess åtföljande personal skall intet kunna uppväga den skam och vanära de skall tillföra staden. För närvarande finnas inga direkta skäl som tala för att ej båda skola följa hvarandras exempel, och dessa här ofvan relaterade uttalandena äro blott några af krogarnes mest använda försvarsvapen som bör gifvas en dödsstöt och dess mål förfelas. Skulle någon af Port Arthur eller Fort Williams röstberättigade som ej redan beslutat sig för att arbeta för krogarnes borttagande se dessa rader, tänk öfver hvilken risk ni ikläder eder genom att understödja krogaren. Det är kanhända eder framtid, edert hem, eller edra barns framgång som skall läggas på vågskålen; därför gå till urnan med föresatsen att göra ett slut på detta "lagliga" omoraliska system och kasta eder röst för Local Option.

Oscar Johnson.

Port Arthur, den 11 december 1915.

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,

N. ROSENBERG CO.,

Dr. T. W. DEACHMAN, Med. Sup't.

BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG

Privata och nervösa sjukdomar,

förorsakade af ungdoms-dårskaper, **onaturliga vanor,** med alla deras förfärliga följder, såsom **förslappning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blås sjukdomar, svag rygg** o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och **i djupaste hemlighet** med säkra och pålitliga **mediciner.**

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande **lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man. Sändes fritt i försegladt omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till**

ROSENBERG CO., 180 No. Derborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

Män önskas.

Att lära automobil-, gas-traktoryrket, i Canadas ledande gas-maskinsskola. Tager endast några få veckor att lära. Våra studenter läras noga att operera och reparera automobiler, lastautomobiler, gas-tractors, stationära och marinmaskiner. Vår egen fria arbetsbyrå hjälper eder att välja arbete, för $50 till $125 per månad, som chaufförer, jitneychaufförer, tractormaskinister eller mekaniker. Besök, eller efterskrif fri katalog. **Hemphills Motor School,** 643 Main st., Winnipeg.

Att lära Barberaryrket. Goda löner betalas medan ni lär. Fria verktyg. Endast några få veckor för att lära. Platser skaffas efter afslutad kurs, för från $15 till $30 per vecka. Eller vilja vi starta eder egen affär på lätta månatliga betalningar. Hundratals goda platser, där barberare önskas. Besök Canadas äldsta och största barberarskola. Akta eder för eventuella imitatörer. Efterskrif vacker fri katalog, **Hemphill's Barber College,** Hörnet King st & Pacific ave., Winnipeg, eller 1709 Broad st., Regina, Sask.

Fisk. Fisk. Fisk.

Frisk hvitling och lax direkt från våra nät till konsumenten. Vi önska, att alla farmare i västra Canada skola erhålla vår prislista, hvilken omtalar just hvad fisken kostar, levererad till eder station.

DAVIS PRODUCE CO.

P. O. Box 203, THE PAS, MAN.

St. Louis Furs & Hide Co

UPPKÖPARE OCH EXPORTÖR.

736 Banning St. Winnipeg, Man.

Hvarför säljer ni PÄLSVERK och hudar hemma? Hvarför sänder ni dem icke till oss? Då ni dock i de flästa fall kan därigenom fördubbla edra pängar. Vi betala höga priser för goda skinn af desmansrätta, räf, varg, lynx, vässla etc. Vi betala frakten på pälsverk. Prompt betalning för sändningar. För frågningar efter priser och andra saker besvaras fort.

Var god och snart tillskrif oss för prislista.

Nämn Svenska Canada-Tidningen, när ni skrifver.

Fioltillverkare

Mästare i fioltillverkning.

Gör fioler och cellos på beställning. Artistisk reparation af gamla instrument en specialitet. Patroniserad och rekommenderad af ledande artister.

F. E. HANEL

302 Birks Bldg., Telefon Main 1848. Winnipeg, Man.